

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIX. ročník

číslo 10/říjen 2023

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	křesťanství (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.00	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Z kroniky historie sboru	12
Staršovstvo		Úvahy nad Úvahami 10	14
Zápis z 840. schůze 2. 10. 2023	3	Písmo Svaté	
Rodinná neděle	4	Džonligi mara, Vejško	18
Bludištní běžour	5	Pozvánky na říjen	19
(výprava malého dorostu)		Rád bych vystoupil	20
Branka pro děti	7	na Vsesokolském sletu 2024	
Začneme od Adama (nebo radši		Věřící mají legitimní touhu	21
ještě dřív)		po Božím jednání	
Tři měsíce v USA:	10	(rozhovor s Terezou Holasovou)	
Jak jsem si splnila svůj Americký		Kontaktní informace, tiráž	23
sen			

EDITORIAL

Milí bratři a sestry,

vítám vás u říjnové Brány! Po minulém čísle nabitém zážitky z letních akcí se vracíme k běžnějšímu, na počet stránek skromnějšímu obsahu, který však také rozhodně stojí za přečtení.

Jako zajímavé porovnání našich ymcových táborů doporučuji článek od mé sestry Markéty, která strávila celé léto v USA na několika turnusech křesťanského tábora, kde se vystřídaly děti od 5 do 18 let. Moje oblíbená perlička je extrémní důraz na bezpečnost dětí, kdy se muselo úplně všude chodit po třech, a to včetně noční návštěvy toalety. Jedno takové probuzení tedy zahrnovalo vzburcování téměř celé chatky.

V aktuálním čísle můžete také zavzpomínat na Růženku Černou a její deset let starý článek o ještě dávnější historii sboru v letech 1953, 73 a 93.

Vracíme se také k Brance pro děti a seriálu Úvah od Běty Slabé či se dočtete o zářijové výpravě mladšího dorostu, protože naši akční vedoucí nelení s přípravou akcí pro děti ani po prázdninách.

Přeji všem krásné prožívání sluncem zalitého podzimu a příjemné čtení!

Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis z 840. schůze (2. 10. 2023)

840. schůze staršovstva proběhla 2. října v Evenu. Účast byla stoprocentní, online se účastnila Lída, a to až ze vzdáleného Kypru. Biblický úvod měla Míša Mazná dle knihy Marka O. Váchy Návrat ke stromu života na téma vědy, víry a zázraků.

Poté jsme přivítali bratra Vaněčka se sestrou Urbánkovou a debatovali o změnách ve fungování posezení s obcerstvením, které se pravidelně koná v Evenu. Staršovstvo bratru Vaněčkovi vyslovilo uznání a poděkování za to, jak kdysi přerušenou tradici „kaváren“ oživil. Stálo ho to spoustu času i peněz a lze po letech konstatovat, že ono posezení (svého času nazývané i „Kavárna bratra Václava“) se pro mnohé stalo oblíbeným zakončením nedělních bohuslužeb. Avizované změny se týkají toho, že každou neděli bude mít organizaci a realizaci posezení na starosti předem určený člen sboru. Ten za danou akci zodpovídá a rozhoduje o všech provozních záležitostech, zvláště pak co se bude servírovat, kdy, jak, a v jakém množství. Na něj je také třeba se obracet s nabídkou doneseného obcerstvení, případně pomoci s organizací.

Na základě podnětu od br. Vaněčka jsme prověřovali informaci od majitele hotelu PAM. Zákaz od majitele neplatí, za mylnou informaci se omlouváme (Lubor Kolář, Lída Holá). Pro kontext považujeme za vhodné připomenout, že zákaz účasti na sborové dovolené od staršovstva zůstává stále v platnosti.

Poté, co jsme se společně pomodlili a rozloučili s náštěvou, jsme probírali blízké akce a jejich zajištění (neděle Děkčinění, Ohlédnutí za letními akcemi a podzimní výjezd staršovstva). Také jsme diskutovali o vegetaci v okolí kostela, zejména o trávníku před Evenem, který příliš neroste, a o plánovaném živém plotu napravo od kostela, který by odclonil naše malé dětské hřiště.

Na závěr schůze jsme řešili záležitosti ohledně návčiku a přípravy vánoční hry. Úkolů, které je pro zdárné provedení vánoční hry udělat, je celkem dost, ač to tak na první pohled nevypadá. Ester Brandejsová má k dispozici tým dobrovolníků, kteří s návčikem a realizací pomohou.

Schůze byla zakončena písní a modlitbou.

zapsal Lubor Kolář

RODINNÁ NEDĚLE

Na první říjnovou neděli si děti se svými vedoucími v nedělce připravili píseň o babylonské věži.

BLUDIŠTNÍ BĚŽOUR

Ve dnech 22.–24. 9. proběhla výprava mladšího dorostu, která nesla název Bludištní běžour. Během výpravy jsme spali v lese a 6 mladších dorostáků se statečně ujalo všech náročných úkonů spojených se spaním v přírodě, jako je vaření na lihovém vaříči, mytí ešusu trávou, spaní na malém prostoru, aby na nikoho nenapršelo. Úspěšně zvládli i nejtěžší úkol, a to ranní vylézání z vyhřátého spacáčku do chladného rána. Pro popis výpravy bych ráda použila vzpomínku neočekávaného, avšak důležitého čela výpravy, Uzdíka.

„Po mnohých dnech a letech již jsem ztrácel naději, že se někdy vrátím domů. Naději jsem ztratil úplně ve chvíli, kdy jsem si pohmoždil nohu. Auva, to bolí jako čert. Toho rána se u mě najednou objevilo šest dětí, které byly odhodlané se z toho odporného bludiště dostat a nezastavily se před žádným nebezpečím. Poté, co jsem jim vysvětlil, že se nacházíme v jediném bezpečném místě bludiště, které se však každým dnem zmenšuje, a že je bludiště plné nebezpečných oblud a ještě k tomu se každou noc přestavuje, neváhaly ani minutu a postavily nosítka, na kterých mě mohly nosit. Ihned jsme se jali hledat východ z bludiště. Po pár metrech se sice nosítka rozpadla, ale děti byly laskavé a po zbytek cesty

mě nesly. Po chvíli jsme skutečně zabloudili a ještě k tomu jsem zaslechl zvuky, o kterých vím, že je vydává hrozná příšera, která útočí ihned, když oběť uvidí. Myslel jsem, že není úniku, ale byl jsem opět překvapen. Běžouři svou dokonalou spoluprací objevili a zneškodnili příšeru dřív, než ona objevila a zneškodnila nás.

Malí běžouři mě neustále něčím překvapovali. Třeba tím, jak se kvůli mně naučili rozpoznávat léčivé bylinky a uvázat nové uzly, aby mi mohli mé trápení ulehčit. Nejvíc mě překvapilo, jak místo toho, aby příšery otrávnili jedovatými slovy, se s příšerami spřátelili hezkými slovy. Jou to jou. Pozdě odpoledne jsme pak natretili na dveře, které snad vedly ven, ale ještě zdaleka nebylo vyhráno, bylo potřeba zadat velice složitý kód, který děti hravě zvládly.

Vzpomínám na svou první noc mimo bludiště. Měl jsem zlomenou nohu, bylo chladno, spal jsem uprostřed lesa, ale byl jsem venku. Nic se nemohlo vyrovnat mému štěstí. Né, to teda fakt né. Ráno se u nás objevili podivní lidé, kteří nám vysvětlili, že náš pobyt v bludišti byl jen experiment a zanechali nás v lese. Ani mi nepomohli najít mou rodinu a neomluvili se mi za to, že jsem deset let tvrdnul v tom hrozném bludišti.

Nový den začal ale slibně. Měli jsme čokoládovou ovesnou kaši a děti byly radostné a řekly, že mi pomůžou moji rodinu, na kterou už jsem skoro zapomněl, najít. Svoji naději, že se povede moji rodinu najít, přenesli i na mě a já jsem si

vzpomněl i na pár vtipů a myslím, že jsme si rozuměli mnohem lépe, než předešlého dne. Jou to jou.

Během ducháčků jsme si povídali o tom, že je těžké jít po správné cestě v bludišti, ale i v životě, a že je třeba tuhle cestu hledat (podobenství o dvou cestách). A také jsme řešili, že dělat správné věci je často těžší, než nedělat nic, a také to, že nám často může pomoci někdo, od koho bychom to nečekali a že bychom neměli nikoho odsuzovat (podobenství o milosrdném Samařanu). Né, to teda fakt né.

Běžouři celou neděli sháněli jakoukoliv informaci o mé rodině, až podle útržků informací moji rodinu našli. Loučení bylo skutečně dojemné. Přestože jsme se nesetkali v nejpříjemnější situaci, stali jsme se dobrými přáteli. Jou to jou.“

Poté, co jsme Uzdíka vrátili rodičům, jsme se i my vrátili zpět k našim rodičům. Výpravu jsme si užili a děkujeme Vám za přímluvné modlitby a Pánu Bohu za ochranu a za to, že jsme se v bludišti neztratili.

za výpravu mladšího dorostu
Hana Bedrníková a Uzdík

BRANKA PRO DĚTI

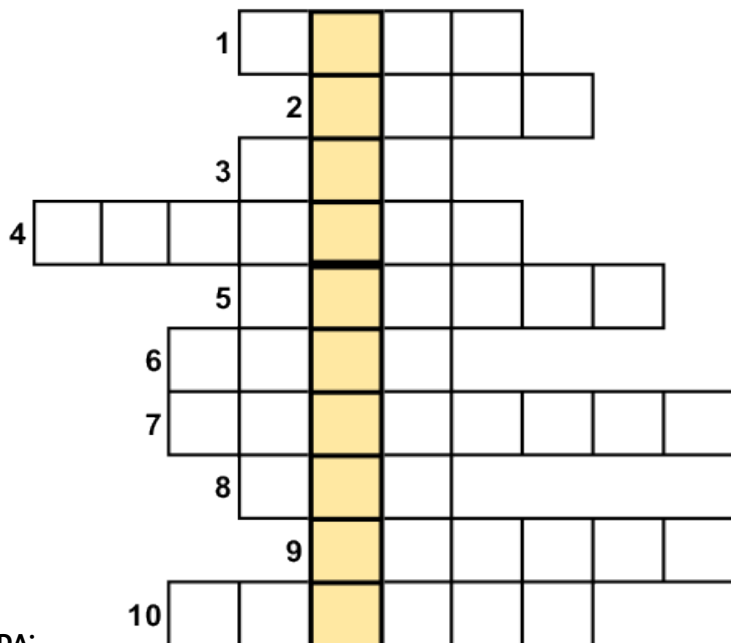
Začneme od Adama (nebo radši ještě dřív)

Milí příznivci Branky všech věkových kategorií (můžu vám říkat brankáři?) se začátkem školního roku začínáme také nový tematický cyklus v nedělní škole a bereme to od podlahy. Tedy pokud se za podlahu dá pokládat „země pustá a prázdná“. Povídali jsme si totiž o stvoření světa, prvním hříchu a k čemu vedl hned poté i trochu později. K zamyšlení je toho v těchto příbězích dost a dost. Já teď zmíním jednu z klíčových věcí – problém pýchy.

Pýcha je základní překážka, kterou stavíme mezi sebou a Bohem, a ztrácíme kvůli ní Ráj, radost z Boží blízkosti, život sám. Protože pyšný člověk si myslí, že se obejde bez Pána Boha. Ale bez Boha není nic. On je zdroj a smysl všeho dobrého. A víte, děti (i vy větší), co je opakem pýchy? Kdo řekl „pokora“, odpověděl správně. Ale co to ta pokora vlastně je? Být pokorný určitě neznamená podceňovat se, odmítat chválu, raději se nesnažit ničeho dosáhnout, držet hubu a krok. Být pokorný podle mě znamená poznat, že není důležité, co si o sobě myslíme. Dokonce není zas tak důležité ani to, co si myslíme o Bohu. Důležité je, co si Bůh myslí o každém z nás. To nás má zajímat, podle toho máme po vzoru Pána Ježíše žít.

Ale nemusíme se bát, i když každý z nás někdy zlobí a Pán Bůh ví i o každé naší špatné myšlence a všechno zlo ho trápí víc, než si vůbec umíme představit. Přesto

mu na nás hrozně moc záleží a chce nám pomoci, ale to nejde bez toho, že proti zlu rázně zakročí. Proto „Pán Bůh plány pyšným lidem maří“, neboli (jak praví moudré přísloví): Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným _____ (viz tajenka). Jakub (autor novozákonního listu, rozuměj, ne Drápal, ani Odlas, ani Bouška, ani Cihelna... i když ti by snad taky souhlasili) dodává: „Podřídte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.“ A apoštol Petr říká: „Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas. Všechnu ,svou starost vložte na něj‘, neboť mu na vás záleží.“

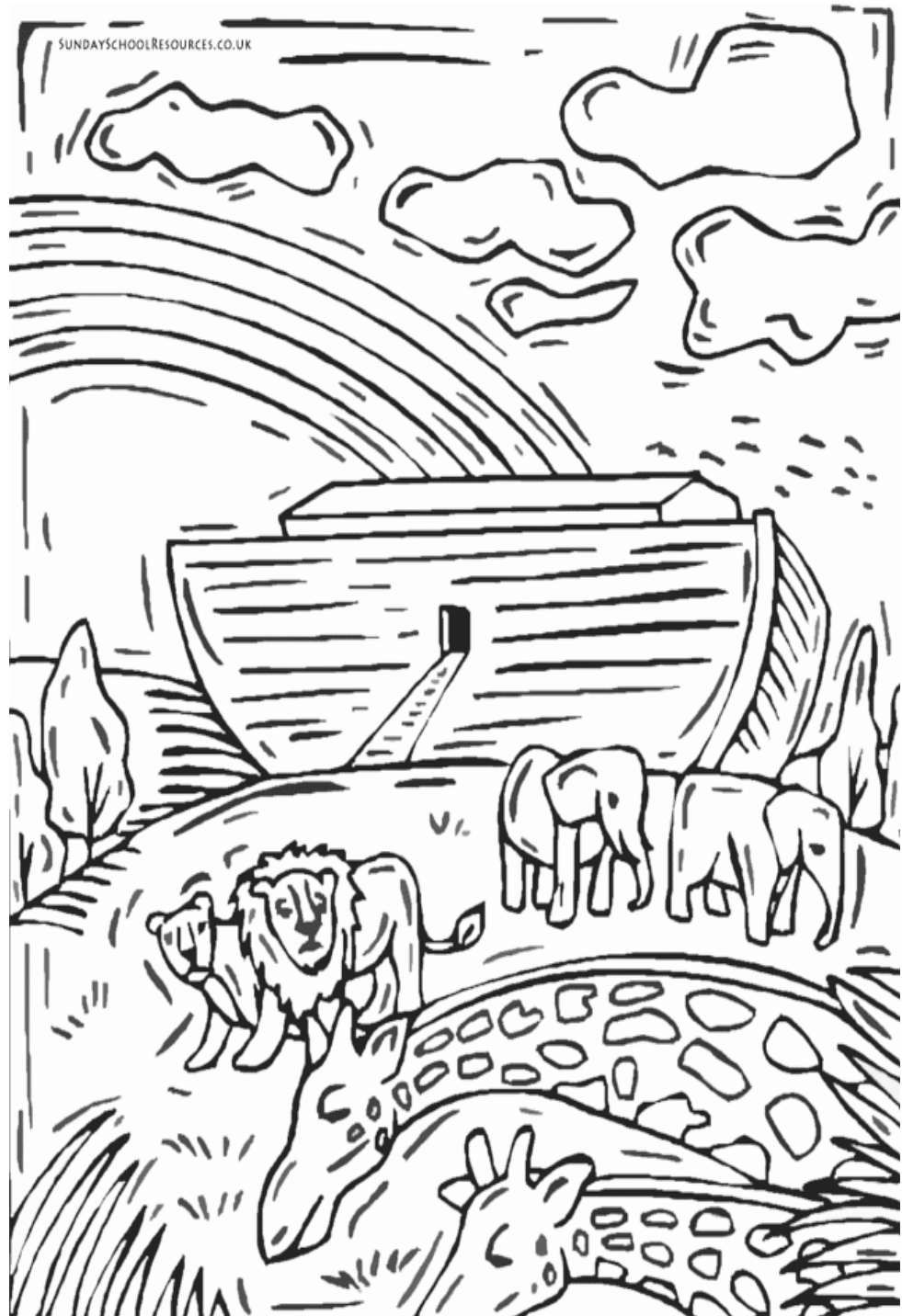

LEGENDA:

- 1) Rajská zahrada.
- 2) První pastýř ovcí, bratr prvního zemědělce.
- 3) Adamova „pomoc, jemu rovná“.
- 4) Zakázané ovoce rostlo na stromu ..... dobrého a zlého.
- 5) Co v překladu znamená „bábel“ (jméno vysoké věže, jejíž stavbu Bůh přezkazil)?
- 6) Komu Bůh řekl: „Což nepřijmu i tebe, budeš-li konat dobro?“
- 7) Kdo přinesl do Archy zelenou větvíčku jako známku toho, že se po potopě znovu objevila souš?
- 8) Stavitel archy.
- 9) První den stvoření řekl Bůh: „Budiž ..... !“
- 10) Co seslal Bůh na zemi, protože byla zkažená a plná lidského násilí?

Běta Slabá

TŘI MĚSÍCE V USA:

Jak jsem si splnila svůj Americký sen

Moje americké dobrodružství začalo více než 16hodinovou cestou z Prahy do Chicaga. Tam jsem strávila dva dny se zástupci z ELCA (Evangelická luteránská církev v Americe) a ostatními mezinárodními vedoucími v rámci International Camp Counselor Program. Na místě byli i bývalí američtí táboroví vedoucí, kteří nám přiblížili prostředí amerických táborů, jejich běžný denní program, typické aktivity a hry. Další den od brzkých ranních hodin už jsme postupně odlétali do místa konání našich kempů. Mě čekal let do Eugene v Oregonu. Na letišti mě přivítala Jenny, ředitelka letních programů Campu Lutherwood Oregon, a svezla mě do mého dočasného domova obklopeného lesy a potokem.

První víkend v Oregonu byl naprosto úžasný! Smočila jsem nohy v Tichém oceánu, ochutnala místní specialitu – clam chowder, šla na místní luteránské bohoslužby do kostela Emmaus v Eugene, vyrazila na procházku kolem peřejí a vodopádů a strávila Memorial Day piknikem u přehrady a zmrzlinou z Dairy Queen. Po tomto prodlouženém víkendu se do areálu kempu vrátili jeho celoroční zaměstnanci, a tak jsem i já přiložila ruku k dílu. Pomáhala jsem s inventurou pomůcek k programům, s uspořádáním promo předmětů v táborovém obchůdku, s úklidem ošetřovny a koupelen. Také jsem zkoušela funkčnost všech (!) fixek.

Hlavním důvodem mé cesty do Oregonu bylo vykonávání služby chatkového vedoucího po celou letní sezónu. Jednotlivé turnusy probíhaly vždy od nedělního odpoledne do čtvrtečního večera, v pátek se uklízelo a v sobotu jsme (většinou) měli volno. V průběhu léta se na táboře vystřídaly různé věkové skupiny dětí od 5 do 18 let. Ozvláštňením byly víkendové rodinné tábory a rekreace žen. Jako vedoucí jsem byla zodpovědná za chatku dětí téměř po celý den a noc. Vedla jsem seznamovací hry, dohlížela na ranní i večerní hygienu, doprovázela tábornice na jednotlivá jídla během dne, (spolu)vedla dopolední „Discovery“ – povídání o tom, co se dělo během biblického programu, čtení pasáží z Bible, reflexe a případně doprovodné aktivity. Také jsem během odpoledního volnočasového bloku často zajišťovala nějaké rukodělné aktivity nebo chodila na túry kolem kempu se skupinkou zájemců.

Tábor byl velmi odlišný od těch našich branických (což jako vedoucí tábora Pecka mohu posoudit). Celý areál byl vybavený krásnými dřevěnými chatkami s klimatizací, bazénem, lukostřeleckým areálem, horolezeckou stěnou i několika ohništi. Stolovalo se ve velké jídelně s profesionálně vybavenou kuchyní. Táborníci museli všude chodit alespoň po třech (kdyby se jednomu něco stalo, tak druhý zůstane s ním a třetí běží pro pomoc), měli jsme krycí názvy pro počůranou postel i momentálně ztracené dítě. Všechno bylo naplánované na minuty,

takže jsem kvůli tomu všemu zažila lehký kulturní šok, ale brzy jsem si na to zvykla. Na konci se mi dokonce dostalo uznání od managementu i samotných tábornic. Věta „you're the best counselor I've ever had“ opravdu potěšila.

Po závěrečném úklidu po skončení všech turnusů jsme byli „propuštěni“. Já osobně jsem zůstala v USA o něco déle a procestovala jsem Kalifornii (Lake Tahoe, San Francisco, Bakersfield) a z Los Angeles letěla do Seattlu, kde jsem strávila tři dny, než jsem sedla na letadlo zpět do Evropy.

Během svého pobytu v USA jsem se seznámila se spoustou skvělých lidí ve směs z luteránského církevního prostředí a měla možnost povídat o sobě, své rodině, církvi, zemi i hlavním účelu mé cesty za oceán. Moc děkuji ELCA i ČCE za tuto příležitost a s radostí mohu říct, že to pro mě bylo léto plné učení, poznávání, osobnostního rozvoje a zábavy!

Markéta Pincová

Z KRONIKY HISTORIE SBORU

Při probírání časopisů z roku 2013 jsem našla několik zajímavých informací, se kterými bych se s vámi ráda podělila.

- V květnu 2013 jsme slavili 65 let od nového otevření kostela (letos tedy máme 75 let).
- Brána začala vycházet barevně a sazby se ujal Miloš F. Pechar.
- Připojili jsme se k akci Krabice od bot.
- V tomto roce jsme také četli knihu Rady zkušeného dábla, stejně jako letos.
- Z nápadu branické mládeže se uskutečnil první bazárek, který se uskuteční i letos.
- A jak to bylo ve výročních letech minulých, si můžete přečíst v přetištěném článku Růženy Černé z Kroniky a historie sboru.

Jarka Pecharová

Možná by někoho zajímalo, jak se žilo v Braníku před šedesáti, čtyřiceti a dvaceti léty. Jaké starosti jsme měli? Kolik nás bylo? Počet členů sboru se podstatně snížil (vykazujeme asi 300). Přesto se nás v neděli schází víc. Znamená to, že ti, kdo zůstali, jsou aktivnější?

1953

- od 1. 1. 1953 stanovena nová sborová hranice mezi Braníkem a Nuslemi
- seniorátní výbor schválil přefaření části Podolí k Braníku k 1. 9. 1953 – přírůst 179 duší
- br. farář Pokorný je ustanoven administrátorem v Hořovicích
- zvoleno nové čtrnáctičlenné staršovstvo – kandidátka musela být předem dána ke schválení církevnímu tajemníkovi
- měnová reforma – běžný účet přepočten 5:1, hotovost 50:1, na vkladních knížkách je 200 Kč; konstatuje se, že finanční stav sboru je celkem uspokojivý; v srpnu je patrné téměř úplné zastavení placení salárů po měnové reformě
- o prázdninách se část mládeže zúčastnila s br. farářem brigády na Jizerce s Jednotou českobratrskou
- náboženství není ve školní osnově – vyučuje se pouze v zájmových kroužcích
- křesťanská služba, která má 23 spolupracovníků, uspořádala dvojce hudební nešpory
- Branický sbor má 925 členů, průměrná účast při bohoslužbách 105, bibl. hod. 20, mládež 20, nedělní škola 40, náboženství 68, konfirmováno 16 konfirmantů – nejvíc od založení sboru (konfirmace se zúčastnilo 224 lidí).

1973

- život sboru je poznamenán provizoriem, které nastalo po úmrtí bratra faráře Pokorného i během jeho dlouhé nemoci předtím; o sbor se staral administrátor – br. senior Boh. Betka
- došel státní souhlas pro vikáře Dr. Ludka Rejchrt datovaný 11. 7. 1973
- novým duchovním branického sboru byl zvolen Dr. Luděk Rejchrt (od 1. 9. 1973)
- největší starostí staršovstva je sehnání bytu pro faráře – byt po br. Pokorném musel sbor vyklidit a odevzdat klíče; uvažuje se o různých eventualitách zajištění bydlení včetně Hvozdnice; rozhodnuto koupit polovinu domu v Hodkovičkách, zatím br. Rejchrt dojíždí z Křižlic
- je třeba upravit byt pro faráře, natřít vnější stěny chrámu, střechu a plot, vyřešit hromosvod, koupit reprodukční zařízení (až budou peníze)
- v kostele neteče voda – je prasklé potrubí – jednání s majitelem domu, ze kterého je voda vedena; není přístup k vodoměru (až do r. 1981 se voda na úklid kostela donáší od paní Zbytovské nebo z Vltavy)
- křesťanskou službu vede Máša Šormová
- členů 887, účast 50–70, o svátcích 100, biblických hodin se zúč. 10, nedělní škola (po bohoslužbách vede br. farář a br. Šorm) – 13 dětí, vánoční slavnost 22 dětí (dvě pásma, písně za doprovodu kvarteta), biblická hodina pro 18 nekonfirmované – 6 dětí, náboženství – 6, mládež – 10. 3 křty, confirmace nebyla.

1993

- nedělní škola má dvě oddělení – předškolní děti vede Markéta Pospíšilová (pomáhá Eva Burjánková), starší děti vede Marta Drápalová (pomáhají Jana Vysoká a Jana Černá)
- mládež se schází v pondělí (5–15 účastníků); v úterý se scházejí čtyři skupinky charismatické mládeže (každá 6–10 členů); vedoucí skupinek se setkávají jednou měsíčně s br. farářem
- vedoucí skupinek mládeže, bratři Cepl a Horálek, zaslali staršovstvu dopis, ve kterém vysvětlují svůj odmítavý postoj ke křtu dětí; staršovstvo rozhodlo, že v našem sboru se nebude překřtívat
- br. Vogl přestal vést mládež i dorost; novým vedoucím se stává br. Jaroslav Pechar
- bylo uspořádáno setkání sboru s mládeží – informace o skupinkách mládeže, které se scházejí v domácnostech
- uspořádán večer poesie Simony Ester Brandejsové
- sbor pořádá 3 tábory – vodácký na Vltavě, stanový u hradu Pecka a pro menší děti ve Veselí
- staršovstvo uvažuje o vztahu křesťanů k právě probíhající válce v Jugoslávii

- 1.-3. října navštívili Braník bratři a sestry z Dittersdorfu
- vánoční hra „Dnes ještě zapadá slunce nad Sodomou“
- po několikerém dalším vloupání do kostela a kradení měděných plechů bylo rozhodnuto, že střecha bude pokryta obyčejným plechem (výměna bude stát 100 000 Kč) – vyhlásíme mimořádnou sbírku na opravy kostela (na opravu přispěl Magistrát); rozhodnuto instalovat zabezpečovací zařízení

Členů 632, účast 95, 12 křtů, z toho 9 dospělých.

Růžena Černá

ÚVAHY NAD ÚVAHAMÍ 10

Písmo Sváté

Text níže vznikl pro potřeby vedoucích na letním táboře Pecka. V rámci ranní modlitby zazněla uvedená píseň a četl se vybraný žalm. Poté následovalo zamyšlení, založené na knize C. S. Lewise „Úvahy nad Žalmy“, kterou vřele doporučujeme vaší pozornosti (jako koneckonců všechny knihy tohoto autora). Přímé citace jsou v uvozovkách.

- Píseň: Zůstaň s námi, Pane, když se stmívá (reference: cesta do Emaus)
- Čtení: Žalm 22

Jak jsme se již mohli přesvědčit dříve, C. S. Lewis věří, že i pohanské mýty mohou mít svůj pravdivý skrytý neboli druhý význam. Celé stvoření vypráví příběh Boží lásky, každoroční vegetační cykly o ní rok co rok vydávají svědectví. Zrno umírá, aby dalo život nové rostlině. Síla zimy a smrti ustupuje jaru. Po suchu přichází nebeská vláha a přináší nový život a novou naději. A prožívání toho všeho v srdci člověka (zemědělce, jímž byl dříve téměř každý) dalo vzniknout mýtům o bozích, sestupujících na svět a do podsvětí a bojujících se silou smrti a zmaru. Můžeme tak nacházet pravdu v mnoha příbězích, je však více či méně formována (či dokonce deformována) osobností vypravěče. Proto má mezi svědectvími o Bohu a jeho láskyplném díle nezastupitelné místo Bible jako „Písmo Sváté“.

Jak je to tedy podle C. S. Lewise s „pravdivostí“ Bible jednak ve smyslu historické, faktické správnosti, a ještě spíš ve smyslu Božské bezchybnosti?

Na jednu stranu si stojí za tím, že nezačne považovat příběh za alegorický jenom proto, že se v něm odehrávají zázraky, na druhou stranu mu nečiní potíže připustit, že některé části Bible – například popis stvoření – obsahují silný mýtický prvek, jsou psané „ve stylu lidového básníka“. A rovněž nemá problém s tvr-

zením, že biblická zpráva o stvoření je „odvozena“ od starších semitských vyprávění. V tom, že příběh lidové slovesnosti bez mystického a etického významu získal ojedinělou podobu vyprávějíci o skutečném stvoření a transcendentním Tvůrci, můžeme vidět Boží redakční působení. Vypravěči ústní tradice byli vedeni, „inspirování“ k tomu upravit původní příběh tak, jak si to „Otec nebeských světél“ přál.

„A tak cosi, co bylo původně pouze přirozené – takový druh mýtu, který nalezneme u většiny národů –, bylo povýšeno Bohem na zcela jinou úroveň, získalo jeho oprávnění a bylo jím přinuceno sloužit účelům, kterým by samo o sobě nebylo sloužilo.

V rámci tohoto zevšeobecnění chápu celý Starý zákon jako sbírku sestávající z téže látky, z jaké vzniká kterákoli jiná literatura – jsou v něm dějepisná líčení (některá z nich jsou velice důkladná a přesná), básně, šířavá morální a politická pojednání, lyrické pasáže a tak dále; toto vše ale slouží Božímu slovu. Předpokládám, že ne všechno ve stejné míře. Nalezneme tam proroky, kteří píší s jasným vědomím toho, že podléhají Božímu vedení. Jsou tu díla letopisců, jejichž úmyslem mohlo být pouze cosi zaznamenat. Najdeme zde básníky, jako třeba v Písni písní, kterým se pravděpodobně ani nesnilo o něčem jiném než o světenském a přirozeném záměru, s nímž tvořili. Svě místo zde má (a není to o nic méně důležité) práce nejprve židovské a potom křesťanské církve na zachování a kanonizaci právě těchto knih. Vidíme zde práci redaktorů, kteří je upravovali. Domnívám se, že všichni výše zmínění byli puzeni Bohem; ne všichni si to však nutně uvědomovali.

Lidské vlastnosti syrového materiálu tu a tam prosvítají na povrch. Naivita, omyl, protimluv, či dokonce (jako v žalmech, které obsahují kletby) i špatnost, nebyly odstraněny. Celkovým výsledkem pak není statické ‚Boží slovo‘, které by samo poskytovalo zcela bezchybnou vědu či historii. Je poslem, který nám Boží slovo přináší, a my (ve stavu milosti, s přihlédnutím k tradici a vykladačům moudřejším, než jsme my, a s využitím takové inteligence a vzdělání, jichž se nám dostalo) přijímáme toto slovo ne jako encyklopedii nebo encykliku, ale necháme se prodchnout jeho tónem nebo rozpoložením a tak se dovídáme, co nám jako souhrn sděluje.“

Analyticky fungujícímu lidskému rozumu se to může přičít. Preferoval by nějaký logicky vystavěný kodex, kde by duch i litera Božího zákona byly do nejmenších detailů jednoznačně popsány, bez nějakého balastu či dokonce chyb. Proč by si, proboha, Pán Bůh zvolil tak nesourodou a zvláštní knihu jako ten pravý základ, jako Písmo Svaté?

„Možná, že jste si už povšimli, že učení samotného našeho Pána, učení, v němž není nic nedokonalého, nám není podáváno v šablonovité, rutinní, systematické podobě, které porozumí i malé dítě, což bychom možná byli očekávali nebo si byli přáli. Nenapsal ani jednu knihu. Máme k dispozici pouze věty, které evange-

listé zachytili, a většina z těchto výroků jsou odpovědi na otázky, zformované do jisté míry kontextem. A i když je všechny shromáždíme, nedokážeme je zredukovat na nějaký systém. On promlouvá, ale nepřednáší. Používá paradoxu, přísloví, nadsázky, podobenství, ironie, dokonce (nechci vyslovit nic neuctivého) vtipné glosy, bonmoty. Pronáší aforismy, které, podobně jako lidová přísloví, jsou-li chápány přesně a nekompromisně, mohou si na první pohled protirečit. Jeho učení proto nelze uchopit pouze intelektem, nelze se mu „naučit“, jako by to byl „předmět“ ve škole. Chceme-li se jeho učení takto zmocnit, zjistíme, že je tím nejobtížněji pochopitelným z učitelů. Sotva kdy poskytl přímou odpověď na přímou otázku. Nelze jej „definovat“ tak, jak bychom si přáli. Snažíme-li se o to (znovu upozorňuji, že nechci pronést nic neuctivého), podobáme se dítěti, které se snaží uzavřít v láhvi sluneční paprsek.“

Obdobný vzorec C. S. Lewis pozoruje i u učeného apoštola Pavla. Můžeme tedy říci, že postrádáme bezespornou zřejmost a systematičnost „v samotném Slově (Ježíši Kristu), u apoštola pohanů a v Písmu jako celku“. Lze v tom vidět určitý záměr a rukopis. (Byť „naše úvahy o tom, proč Bůh dělá to, co dělá, se podobají úvahám mého psa o tom, co dělám, když sedím a čtu“.) Všimněme si, že Bůh tvoří člověka z prachu a vdechuje do něj život. A že také vstupuje v Ježíši Kristu do smrtelného lidského těla. Nižší se stává nositelem vyššího: hmota je nositelkou života, lidství nositelem božství a literatura nositelkou Božího slova.

„Možná kdybychom obdrželi to, co se nám líbí, bylo by to pro nás osudné. Možná je bezpodmínečně nutné, aby učení našeho Pána svou nepostižitelností (pro náš systematizující intelekt) vyžadovalo odpověď od celého člověka a jasně tak ukázalo, že tu nejde o to, učit se mu jako nějakému předmětu, nýbrž o to, nechat se prostoupit celou Kristovou osobností, získat nové názory a novou povahu, vdechovat novou atmosféru, dovolit Ježíši, aby nás způsobem jemu vlastním přetvořil v nepříliš zdařilý obraz sebe samého. Právě tak je tomu u svatého Pavla. Je možné, že kdyby byl psal tak, jak bych si to přál, jeho spisy by byly k ničemu.

Zašmodrchanost, zdání nelogičnosti či dokonce až sofistiky, vířivá směs bezvýznamných detailů, osobní stížnosti, praktické rady a lyrická uchvácení nakonec přinášejí to, co má větší váhu, než by mělo racionální vyučování: celý jeden křesťanský život v akci – nebo, lépe řečeno, je zde vidět samotný Kristus působící na lidský život. A stejně tak hodnota Starého zákona může být závislá na tom, co nám připadá jako jeho nedostatky. Možná se brání určitému způsobu jeho používání, abychom byli nuceni používat ho jinak – abychom v něm našli Slovo, a to nikoliv bez opakované a pomalé četby, bez rozlišování prostřednictvím našeho svědomí a našeho kritického myšlení, abychom během četby znovu prožívali celou zkušenost židovského národa s pozvolným a stupňovaným sebezjevením Boha, abychom ucítili skutečné pnutí mezi Slovem a lidským materiálem, skrze který působí. Opět tu jde o to, aby reagovala celá naše bytost.“

Kromě Duchem inspirovaného sepsání Písma je stejně důležité také Duchem inspirované čtení. Sám Bůh při četbě otvírá naše srdce a dává nám zahlédnout pravdu a Bible se tak pro nás stává Božím slovem.

Bibli totiž lze studovat, a přitom Boha do svého života nepozvat. Zůstane jednou z nejstarších literárních památek z první maturitní otázky a o Písmu Svätém nemůže být řeč.

„A tak mohou lidé číst o životě našeho Pána Ježíše Krista (protože to je lidský život) a nepovažovat jej za nic víc než za lidský život. Mnoho, možná většina moderních filozofií interpretuje lidský život pouze jako velmi složitý život vyspělého živočicha. Karteziáni chápou život zvířete jako mechanismus. A právě tak může někdo číst Písmo jako výhradně lidskou literaturu. Žádný nový objev, žádná nová metoda nepomůže zvítězit ani jedné ze zmíněných interpretací. Na všech uvedených rovinách jsou totiž zapotřebí nejen znalosti, ale také vhled do podstaty věci a správné zaostření. Ti, kteří ve všech uvedených příkladech vidí pouze jejich nižší složku, budou vždy působit hodnověrně. Posluchači, kteří neumí číst, se snadno nechají přesvědčit, že báseň jsou jen černé značky na bílém papíře. I kdybyste se na papír s básní dívali mikroskopem, kdybyste podrobili tiskařskou černi i papír analýze, kdybyste je takto studovali jakkoliv dlouho, nikdy nenaleznete nic víc než produkty své analýzy, o nichž můžete prohlásit: ‚Tohle je ta báseň.‘ Avšak lidé, kteří dovedou číst, budou i nadále prohlašovat, že báseň existuje.“

A pak je tu jeden pro křesťana zcela zásadní důvod, proč má smysl hledat ve Starém zákoně druhé významy odkazující ke Kristu, jeho životě, smrti i zmrtvýchvstání: Pán Ježíš ho tak interpretoval a tak nám ho svěřil. Celá slavná cesta do Emaus probíhá v tom Duchu, že „začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma“. Už dříve v evangeliích čteme, že se ztotožňuje např. s proroctvími od Izajáše. „Přijímal – vlastně sám sebe prohlašoval – za druhý význam Písma.“

„Ze slov na kříži (Mk 15,34) můžeme s jistotou vědět, že se Pán Ježíš ztotožnil s trpítelem z Žalmu 22. Nebo když se tázal (Mk 12,35–36), jak je možné, aby Kristus byl Davidovým synem a zároveň Davidovým pánem, jasně ztotožnil Krista, tj. sám sebe, s Pánem z Žalmu 110 – poukazoval tak vlastně na tajemství vtělení, když upozornil na problém, který mohlo vyřešit pouze ono. V Mt 4,6 se slova Žalmu 91,11–12, ‚On svým andělům vydal o tobě příkaz... Na rukou tě budou nosit, aby sis o kámen nohu neporanil‘, týkají jeho a můžeme si být jisti, že tato jejich aplikace pochází od něho, protože jedině on mohl být zdrojem pro sepsání příběhu o pokušení. V Markově evangeliu 12,10 na sebe zcela zřejmě vztahuje slova Žalmu 118,22 o kameni, který stavitelé zavrhli. Verše ‚... neboť v moci podsvětí mě neponecháš, nedopustíš, aby se tvůj věrný octl v jámě‘ (Ž 16,10) se ve Skutcích 2,27 předkládají jako proroctví o jeho vzkříšení a byly tak bezesporu přijímány i jím samým, protože to tak nalézáme v nejranější křesťanské tradici.“

Věřím, že jsme tímto i my zvaní hledat ve Starém zákoně odkazy ke Kristu a pátrat po skrytých významech toho, co v Písmu čteme. Neustrnout u barvy na papíře, u písmen a slov, u litery, ale vstoupit do příběhu a nechat se prostoupit jeho Duchem, zaslechnout hlas, který svým Slovem tvoří nové světy, a přidat se k písni, kterou zpívá.

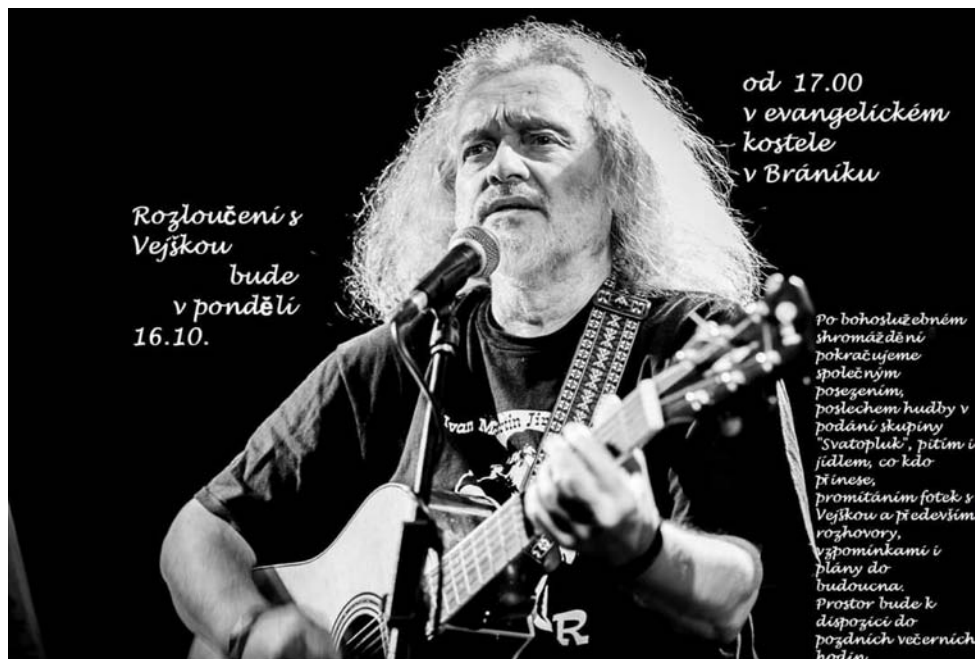
„Pro toho, kdo bere vše doslova, bude Kristus tím nejhůře postižitelným z učitelů. Systémy nemohou udržet krok s oním oslnivým světlem, které on vrhal jako oštěpy. Žádná síť, která není tak široká jako celé lidské srdce, žádné předitivo, které není tak jemné jako láska, nedokážou zachytit onu posvátnou Rybu.“

Pane Bože, číst Bibli často není snadné. Děkujeme za to. Děkujeme, že nás Pravda o tolik přesahuje a že ty nás do ní zveš, že se Ti skrže příběhy, žalmy a jiné texty můžeme přibližovat způsobem, který jsi pro nás ve své moudrosti vybral a který je pro nás, jak věříme, nejlepší.

David a Běta Slabi

DŽONGILI MARA, VEJŠKO

Před několika týdny tragicky zemřel Vláda Košárek, řečený Vejška, člen branickeho sboru, muzikant, ochotník, kamarád.

*Rozloučení s
Vejškou
bude
v pondělí
16.10.*

*od 17.00
v evangelickém
kostele
v Bráníku*

*Po bohoslužebném
shromáždění
pokračujeme
společným
posezením,
poslechem hudby v
pořádání skupiny
"Svatopluk", pitím i
jídlem, co kdo
přinese,
promítáním fotek s
Vejškou a především
rozhovory,
vzpomínkami i
plány do
budoucnosti.
Prostor bude k
dispozici do
pozdáních večerních
hodin*

Přijďte spolu s ostatními vyznat, že na lásku Boží je smrtka krátká, a trochu v předjímce prožít, že veselý konec nám všem byl dán, protože každému z nás praví vzkříšený Pán, že smrti se bát nemusíme.

Sejdeme se v našem kostele v pondělí 16. října v 17 hodin.

Po bohoslužebném shromáždění pokračujeme společným posezením, poslechem hudby v podání skupiny „Svatopluk“, pitím i jídlem, co kdo přinese, promítáním fotek s Vejškou a především rozhovory, vzpomínkami i plány do budoucna. Prostor bude k dispozici do pozdních večerních hodin.

POZVÁNKY NA ŘÍJEN

16. 10. od 17.00 bohoslužebné rozloučení s Vladimírem „Vejškou“ Košárkem
22. 10. Swap zimního oblečení apod. v kostele. Rozložíme na lavice v kostele k výměně či rozebrání vše, co je vám líto vyhodit, ale někde to třeba ještě udělá službu. Po hodině, dvou bude vše nerozebrané naloženo na káru a odvezeno do sběrného dvora v Modřanech.

1. 11. od 19.30 koncert Leñadores

5. 11. ohlédnutí za letními akcemi

RÁD BYCH VYSTOUPIL NA VŠESOKOLSKÉM SLETU 2024

Milá Dagmaro!

Mrzí mě, že jsem Tě v roce 2018 neposlechl, nepřihlásil se do Sokola a necvičil na Všesokolském sletu. Bylo toho pro mne tehdy moc, ale teď to chci napravit. Do Sokola se tento týden přihlásím s nadějí, že vystoupím na sletu v červnu příštího roku.

Ty jsi mně tenkrát přemlouvala, abych se v sokolovně v Podolí přihlásil mezi seniory. Viděla jsi, že jsem jako veslařský trenér fit, když se navíc dokážu sklouznout ve skifu kolem Veslařského ostrova, bývalého Schwarzenberského. Dnes vím, že bych to býval zvládnul, ale tehdy jsem si nebyl jistý. Zvykal jsem si na nové prostředí a neměl jsem odvahu si nabrat další náročnou aktivitu, kterou vystoupení na sokolském sletu jistě je. Celý život Sokol znám, vážím si ho, ale byl jsem zapřažený ve veslování, na víc nezbyval čas a energie.

I v USA jsem Sokol znal. Jeho odnož Dělnický americký Sokol (D.A. Sokol) byl a stále je mnohaletým nájemníkem krajanského spolku v newyorské čtvrti Astoria, kde jsem byl funkcionářem, i řadu let prezidentem. Nájemné, které D. A. Sokol v dobách, kdy spolek jen živořil, platil za užívání divadelního sálu, bylo důležitým zdrojem financí. S D.A. Sokolem jsme měli dobrý vztah, a tak jim spolek dovolil přestavění části jeviště na skladiště jejich náradí. Zúžené jeviště nevadilo vystoupením menších skupin jako bylo slavné duo Lasica a Satinský, ale například Greenhorns (Zelenáči) se tam nevešli, a vystoupili před jevištěm. Mládež D. A. Sokola pravidelně vystupuje na spolkovém dvoudenním festivalu Dne nezávislosti USA. Hosté festivalu se na to vždy těší.

K Zelenáčům se vztahuje unikátní historka. Pozvali jsme tenkrát k jejich vystoupení tehdejšího zástupce ČR v OSN Jana Kavana. Ten ovšem prokázal své hulvátské chucpe, když si s sebou přivedl svého hosta – poslance Evropského parlamentu za české komunisty Miloslava Ransdorfa. Na jeho přítomnost v sále mne upozornil náš další host, můj přítel Martin J. Stránský. A protože v našem spolku byli členové, jejichž osudy byly tvrdě zasaženy komunistickým režimem, soudruh Ransdorf byl pro nás „persona non grata“ a vykázali jsme ho z budovy. Protože se zdráhal, byl nakonec vyhoštěn za doprovodu naší ochranky. Odešel s ním i jeho soupeř Kavan. Nepřekvapilo by mne, kdyby Honza Vyčítal odmítnul vystoupit v jejich přítomnosti. Náhodou byli přítomni reportéři Českého rádia a České televize, a tak se tento konflikt dostal do českých médií. Aféra měla pokračování, když se mé jméno objevilo na první straně MFD, kde Ransdorf v rozhovoru prohlásil, že „pan Bísek je idiot“. V tomto případě mě jeho nadávka potěšila.

Sokol mně byl i jinak osudný. Bylo to v listopadu 1989, když jsem na schůzi v krajany, emigranty a exulanty nabitě sokolovně Sokola New York oznámil, že

budu vydávat Americké listy. I s tímto Sokolem jsem měl následně dobrý vztah. Také proto, že tato původně česká organizace se sice nezbytně asimilovala, ale díky svému českoamerickému vedení si zachovala původní sokolský charakter. Jeho tehdejší vedení v čele s předsedkyní Normou Zabka a sekretářkou Irene Mergl mně byly vzorem, jak v cizině navazovat na české tradice. Rádi jsme jim umožňovali jejich každoroční sokolský piknik v zahradní restauraci našeho spolku v Astorii.

Jsou tu v mém blízkém okolí, milá Dádo, tři Sokoly – v Dolních Chabrech, v Čimicích a v Libni. Předpokládám, že v jeho historické budově v Zenklově ulici v Libni se připravují na slet. Já se každé ráno snažím rozhybat jednoduchou rozvíčkou, hraju seniorský tenis, a tak je snad přesvědčím, že na to mám, že ta seniorská sletová prostrná zvládnou. Drž mně palce, aby mě přijali, abych jim vystoupení na sletu nepokazil a ostudu Ti neudělal. Nazdar!

P.S. Významná Sokolka Dagmar (Dáda) Evaldová, členka našeho sboru, zemřela 25. 4. 2022 ve věku 94 let.

Petr Bísek

Původně vyšlo v MFD 26. 9. 2023. Upraveno pro Bránu.

VĚŘÍCÍ MAJÍ LEGITIMNÍ TOUHU PO BOŽÍM JEDNÁNÍ

Článek převzatý z časopisu *Český bratr*, číslo 11/22. **Terezu Halasovou** můžete pravidelně vidět na branických bohoslužbách, v loňském i letošním roce zde měla i kázání. V roce 2021 měla večerní vystoupení na naší sborové dovolené.

Tereza Halasová vystudovala Evangelickou teologickou fakultu, kde v roce 2021 obhájila dizertační práci Dynamika vývoje českého charismatického a neocharismatického hnutí: Religionistická reflexe vztahu etablovaných denominací a obnovných hnutí. Tereza je zapsána mezi kandidáty služby v církvi, toho času je na mateřské dovolené.

■ *Hnutí víry, charismatické, neocharismatické... O co vlastně jde? Jaké církve si pod těmito pojmy může čtenář Českého bratra představit?*

Ajaj, nejtěžší na úvod, když máš odpovédět pár větami. Všechna tato hnutí kladou velký důraz na třetí osobu Boží

trojice, na Ducha svatého, a jeho dary a působení.

Charismatické hnutí přineslo tento důraz do tradičních, zavedených církví, kde byla osoba Ducha svatého po staletí opomíjena, neocharismatické hnutí je mimo jiné i výsledek toho, že ne

všude byly tyto důrazy, nebo spíše pak projevy tohoto hnutí vítány, a postavilo své působení na nezávislých autoritách apoštolů, proroků, učitelů, evangelistů a pastýřů. Přijalo též mnohá působivá „zjevení“ a „učení“, která mají velký potenciál přitáhnout posluchače a s kterými se jim dobře „evangelizuje“.

Hnutí Víry je pak jeden z těch produktů nauk, které už jsou na hraně, nebo dokonce za hranou pravověří. Učitelé Hnutí Víry se totiž snaží popsat a propagovat tzv. funkční víru, víru, kterou věřící tvoří novou realitu. Vyučují principům a způsobům růstu a „budování“ této víry, a to prostřednictvím sdělování příkladu buďto svojí vlastní zkušenosti, zkušenosti biblických postav, nebo sdělují svědectví dalších osob se zkušeností uzdravení. Hnutí Víry se svým požadavkem na sílu víry nemocné osoby, na víru, která je předpokladem Božího uzdravení, se následkem mnohých osobních tragédií, způsobených důsledným dodržováním tohoto učení a dalších různých kontroverzí, pak stalo předmětem odsouzení ze strany většinových či evangelikálních církví i sekulární veřejnosti pro ne příliš pravověrné učení a praxi.

■ *Církev, které do tohoto proudu náležejí?*

Církev Slovo života, Církev Nová nádeje, Církev víry, Církev živého Boha, Církev Oáza, Triumfální centrum víry a další. Ale pozor, i mezi nimi dokážou být velké rozdíly. Některá společenství jsou umírněnější, některá radikálnější.

Křesťanská společenství spadají více do té charismatické vlny než do té neocharismatické. Zájemce o tuto problematiku bych odkázala na Encyklopedii menších křesťanských církví v České republice, vyšla poměrně nedávno a přináší opravdu dobrou orientaci v našem křesťanském prostoru.

■ *Tomuto tématu se věnuješ intenzivně už roky. Je za tím nějaká tvá osobní zkušenost?*

Určitě. Kdo to nezažil, nemá šanci porozumět, a vlastně ani moc chuti se v tom vyznat. Je to jako houština, v které se spíš zamotáš a chytíš, než abys v ní rád odpočíval a pobýval, když chceš mít svůj čas oddělený pro Boha. A přitom je to naprosto fascinující prostředí, které opravdu dokáže uchvátit, pokud máš tomuto způsobu zbožnosti nakloněné a otevřené srdce. A ono stačí, že toužíš po Boží přítomnosti, vyjádřené nějakým radikálnějším způsobem.

■ *Bible je plná zázraků – dějí se ještě?*

Určitě ano, Bůh je Bůh zázraků a tak o něm také Bible svědčí. Nicméně – Bůh k tomu, aby učinil nějaký zázrak, nepotřebuje ani senzacechtivý štáb televize Nova ani bandu juchajících charismatických nebo dav fascinovaných věřících v křiku upadajících do náboženského vytržení. Bůh jedná nevypočitatelně, skrytě, skrývá i své zázraky, jedná roztodivně, nepotřebuje pozornost. A tak máme jeho zázraky také přijímat, jsou osobním darem, ne hurá pozdvihující náboženskou extází.

...

dokončení v příštím čísle

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník
Telefon: 739 244 833, 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

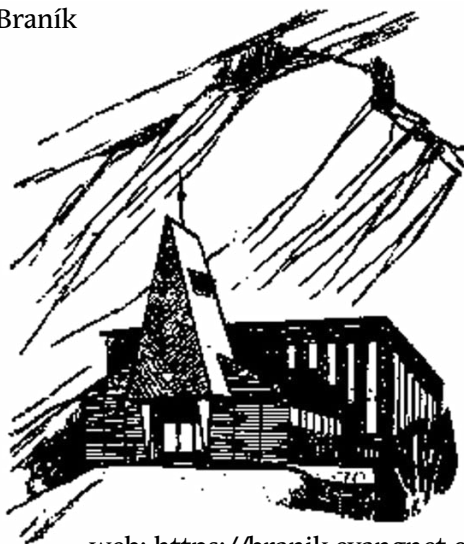
555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIX. ročník, číslo 10/říjen 2023

Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

Korektury: David Navara, Jarka Čierná, Jiří Holý, Petr Bísek.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

